

РЕШЕНИЕ

№ 25569

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3140** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128а във връзка с чл. 128а, ал. 1, т. 8 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по предявен от В. Л. П. иск по чл. 128а АПК за обявяване на нищожност на решение № 3614/31.05.2022 г., постановено по адм. дело № 2759/2022 г. по описа на Административен съд - София град.

В исковата молба за изложени твърдения, че оспореното решение е нищожно поради абсолютна неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита дори по пътя на тълкуването. Твърди се, че от решението не става ясно какво точно е приел конкретния състав при разглеждане на първоначалната жалба, и конкретно нищожно ли е запорно съобщение с изх. № 59-00-485/23.03.2017 г. или не, доколкото в мотивите съдът се е позовал на мотивите на решение № 525 от 25.10.2021 г. на Административен съд-Плевен, с което е отхвърлена жалбата срещу друго разпореждане с изх. № С-210022-155-000002 от 10.02.2021 г. Сочи се, че предмет на оспорване пред Административен съд-Плевен е било решение № ПИ-77/05.03.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено разпореждане за изпълнение на основание чл. 211 ДОПК с изх. № С210022-155-000002 от 02.10.2021 г., а не запорно съобщение с изх. № 59-00-485/23.03.2017 г., което е предмет на решение № ПИ-70 от 02.03.2022 г. и по повод на което е образувано адм. дело № 2759/2022 г. по описа на Административен съд - София град. В исковата молба се излагат съображения за неприложимост на разпоредбата на чл. 17, ал. 1 ГПК в случая, тъй като не налице гражданско-правен спор за да се извършва инцидентен контрол на административен акт. По изложените съображения се иска да от съда да прогласи за нищожно решение № 3614/31.05.2021 г., постановено по адм. д. № 2759/2022 г. по описа на Административен съд- София град.

В съдебно заседание ищецът – В. Л. П., представляван от адв. Ч., моли съдът да уважи иска като основателен и доказан. Оспорва подадения отговор на исковата молба от ответника.

В депозиран отговор от 02.05.2025 г. процесуалният представител на ответника - Директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите [населено място], оспорва исковата молба и моли исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Твърди се в отговора, че с предмет на делото пред Административен съд - Плевен действително е било разпореждане за изпълнение по чл. 211 от ДОПК, което разпореждане за изпълнение е издадено във връзка с процесното заповорно съобщение от 23.03.2017 г., тоест разпореждане за вменяване на солидарна отговорност на частния съдебен изпълнител, тъй като същият не е изпълнил забраната, наложена му със заповорното съобщение от 23.03.2017 г., поради което законосъобразността на заповорното съобщение е преценена с решението на Административен съд – Плевен. Посочва се, разпореждането е потвърдено от съда и ЧСИ е било задължен да плати задълженията във връзка с тази солидарна отговорност, поради което исковата молба се явява неоснователна. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, ответникът се представлява от юрк. Й., който поддържа изложеното в отговора и моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателствата, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № ПИ-77/05.03.2021 г. на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) е оставена без уважение жалба с вх. № 94-В-102/19.02.2021 г., подадена от ЧСИ В. Л. П., срещу действия на публичен изпълнител по Разпореждане за изпълнение на осн. чл. 211 от ДОПК с изх. № С210022-155-000002/10.02.2021 г. на Главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Прието е, че Разпореждането е законосъобразно и като такова е потвърдено.

Недоволен от постановеното решение, В. Л. П. е подал жалба срещу решение № ПИ-77/05.03.2021 г. на ТД на НАП, вследствие на което е образувано адм. дело № 295/2021 г. по описа на Административен съд – Плевен, по което е постановено решение № 525 от 25.10.2021 г., с което е отхвърлена жалбата на В. П. срещу решение № ПИ-77/05.03.2021 г. на ТД на НАП, с което е потвърдено разпореждане за изпълнение с изх. № С210022-155/10.02.2021 г. на директора на ТД на НАП, [населено място]. За да стигне до този извод съдът в решението е изложил мотиви относно действието на публичния изпълнител, обективизирано в заповорно съобщение с изх. № 59–00–485 от 23.03.2017 г., като е приел същото за валидно извършено. С конкретното заповорно съобщение с изх. № 59 –00–485 от 23.03.2017 г., адресирано до В. П. – ЧСИ с рег. № 879 и район на действие Окръжен съд – Ловеч, същият е уведомен, че във връзка с предполагаемо публично вземане в размер на 740 000,94 лева, с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 7156 от 23.03.2017 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложен заповор на „ЕМААР“ ЕООД върху вземане от трето лице – ЧСИ В. П.. Визираното по–горе Постановление е било отменено от Административен съд – София град по жалба „ЕМААР“ ЕООД. Горното обстоятелство е дало основание ЧСИ В. Л. П. да поиска прогласяване на нищожност на действието на публичен изпълнител при ТД на НАП, обективизирано в заповорно съобщение изх. № 59-00-485/23.03.2017 г. Така подадената жалба е оставен без разглеждане видно от решение № ПИ-70/02.03.2022 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с мотиви, че е налице влязло в сила съдебно решение № 525 от 25.10.2021 г. на Административен съд – Плевен, с което е отхвърлена жалбата на ЧСИ срещу решение на директора на ТД на НАП – С. № ПИ – 77 от 05.03.2021 г., с което е отхвърлена по административен ред жалбата му срещу разпореждане за изпълнение с изх. № С210022-155-0000002 от 10.02.2021 г. на Главен публичен

изпълнител и с което е разрешен въпроса относно законосъобразността на заповедното съобщение. Във връзка с подадената жалба от ЧСИ В. П. срещу решение № ПИ-70/02.03.2022 г. на директора на ТД на НАП [населено място] е образувано адм. д. № 2759/2022 г. по описа на Административен съд - София град, 15 –ти състав.

По горепосоченото дело е постановено решение № 3614/31.05.2022 г., с което жалбата на В. Л. П. е отхвърлена. Съдът е приел, че решението на директора на ТД на НАП – С. е съобразено с материалния закон. Изложил е мотиви, че с решение № 525 от 25.10.2021 г. на Административен съд – Плевен по адм. дело № 295/2021г., страна по което е и ЧСИ, съдът е коментирал многократно действието на публичен изпълнител, обективизирано в заповедно съобщение с изх. № 59–00–485 от 23.03.2017 г., като е приел същото за валидно извършено. Съдът е приел, че валидността на действията на публичния изпълнител, обективизирани в обсъжданото заповедно съобщение, е била предмет на проверка в производството по адм. дело № 295/2021г. по описа на АС – Плевен, като това обстоятелство е било взето предвид от директора на ТД на НАП [населено място] и при разглеждане на жалбата на П. и съответно правилно жалбата е била приета като недопустима и е оставена без разглеждане.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск по чл. 128а АПК за обявяване на нищожност на съдебно решение № 3614/31.05.2022 г., постановено по адм. дело № 2759/2022 г. по описа на Административен съд - София град, е допустим, като предявен от страната по делото.

Разгледан по същество искът е неоснователен по следните съображения:

Следва да се отбележи, че законодателят не е посочил конкретните пороци, водещи до нищожност на съдебното решение, като те са изяснени не само от правната теория, но и от съдебната практика – най-общо в т. 8 от ППВС № 1/1985 г., както и решения на състави на ВКС и ВАС. Така според съдебната практика нищожност на съдебното решение е налице при особено съществени пороци, между които е и абсолютната неразбираемост на волята на съда, когато тя не може да бъде изведена по пътя на тълкуването, вкл. чл. 251 ГПК, или чрез поправяне по чл. 247 ГПК. В случая видно от обстоятелствената част на исковата молба се твърди именно такъв порок на съдебното решение.

Съдът след като се запозна с решението, противно на твърдението на ищеца намира, че волята на съда е напълно ясна и разбираема и тя е в смисъл, че заповедно съобщение с изх. № 59–00–485 от 23.03.2017 г. е валидно и законосъобразно, доколкото същото е било обсъдено в мотивите на решение № 525 от 25.10.2021 г. на Административен съд – Плевен, постановено по адм. дело № 295/2021 г., по повод на обжалване решение № ПИ-70 от 02.03.2022 г. на директора на ТД на НАП. С горното решение на директора на ТД на НАП е отхвърлена като неоснователна жалбата на ЧСИ В. П. срещу разпореждане за изпълнение с изх. № С210022-155-0000002 от 10.02.2021 г. на Главен публичен изпълнител, за чието издаване е послужило процесното заповедно съобщение, за което ЧСИ твърди, че е нищожно. Следователно не е налице неразбираемост волята на съда, която да не може да бъде възприета от страните.

Възраженията в исковата молба, че предмет на оспорване пред Административен съд–Плевен е било решение № ПИ-77/05.03.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено разпореждане за изпълнение на основание чл. 211 ДОПК с изх. № С210022-155-0000002 от 02.10.2021 г., а не самото заповедно съобщение с изх. № 59-00-485/23.03.2017 г., което е предмет на решение № ПИ-70 от 02.03.2022 г. и предмет на производство по адм. дело № 2759/2022 г. на Административен съд- София град, касаят неговата допустимост и правилност, а не неговата нищожност. Това е така, тъй като нарушаването на материално правна норма или процесуалноправна норма при постановяване на съдебен акт може да доведе до неговата

неправилност, но не и до неговата нищожност. По същество на спора са и възраженията в исковата молба за неприложимост на разпоредбата на чл. 17, ал. 1 ГПК в производството пред Административен съд – София град, поради което е съдът не следва да ги обсъжда в настоящето производство. Така наведените с исковата молба твърдения не обосновават нищожност на съдебното решение, а по-скоро сочат на спор по тълкуването на решението. В случая явно ищецът не е доволен от крайния акт по делото, като несъгласието му със становището на съда и изхода на делото не са обстоятелства, представляващи основание постановеното решение да бъде преценено като нищожно. Следователно, не са налице пороци, свързани с валидността на съдебното решение, поради което искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Противно на основното възражение в исковата молба, съдържанието на оспореното решение е ясно и разбираемо, като съдът не е излязъл извън правораздавателната си власт. Съдът е анализирал фактическата обстановка, обосновал е своите правни изводи и е изложил мотиви, вследствие на които е постановил решението си.

Решението, чиято нищожност се иска да се прогласи е постановено от надлежен съдебен орган, в пределите на неговата компетентност, в писмена форма, с безспорно авторство и подпис на съдията, постановил решението. Решението е изготвено в изискващата се от закона писмена форма, подписано е, включва всички изискуеми реквизити и е мотивирано.

С оглед горното съдът не намира основание за нищожност на съдебното решение, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева, определен съгласно чл. 143 ал. 3 АПК вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от изложеното Административен съд София-град, Второ отделение, 50 –ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. Л. П. иск за обявяване на нищожност на решение № 3614/31.05.2022 г., постановено по адм. дело № 2759/2022 г. по описа на Административен съд - София град.

ОСЪЖДА В. Л. П. да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите сумата в размер на 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: